

Александр Романовский

Божье предупреждение

(надпись на кресте)

Среди песчаных дюн во Фландрии сурово
Маячит деревянный крест с распятием Христа,
На нём чернеющее временем Божественное слово,
Раскрылись откровением Господние уста:
«Я — Свет, а вы не видите меня,
Я — Путь, а не идёте вы за мной,
Я — Истина, но ложь повергла вас, собою заманя,
Я — Жизнь, а вы закрылись от меня стеной,
Я — ваш Учитель, но моя наука не про вас,
Я — Господь, но нет повиненья мне,
Я — Бог ваш, но проповедь моя вам не указ,
Я — Лучший друг, но чуждый вашей всей родне!
Но если к вам несчастье вдруг придёт,
Хочу предупредить, чтоб знали наперёд,
Что для прощенья вашу не приму вину
И от себя всех вас немедля прогоню!

Aleksandr Romanowski

Boża Przestroga (Inskrypcja na krzyżu)

Wśród wydm piaszczystych we Flandrii surowo
Patrzy na ludzi z krzyża figura Chrystusa.
Na szerniałym przez lata drewnie — Boże Słowo
Objawiają wędrówcom Przenajświętsze Usta:
„Jam jest Światłem” — a wy go nie widzicie,
Jam jest Drogą — wy nią nie podążacie,
Jam jest Prawdą — wy kłamstwu hołdujecie,
Jam jest Życiem — a wy nim pogardzacie,
Jam jest Nauczycielem — wy nauk mych nie chcecie,
Jam waszym Panem — wy mnie nie słuchacie,
Jam waszym Bogiem — przykazań moc depczecie,
Jam wiernym Przyjacielem — wy przyjaźń za nic macie...
Lecz gdy nieszczęście nagle na was spadnie,
Przestrogę moją wspomnijcie: „Zaprawdę
Nikommu grzechu pychy nie przebaczę,
Kto do królestwa mego bram kołacze!”

Aleksandr Romanowski. *Miłość i wiara. Wiersze wybrane*. Gdańsk
Z rosyjskiego przełożył Stanisław Ułaszek

Св. Мать Мария (Елизавета Скобцова, 1891–1945)**Моих грехов не отпускай...**

Моих грехов не отпускай
И благодать не даруй даром –
Всё взвесь, всё смеряй, всё карай,
Смотри, каким тлетворным паром
Клубится память о былом.
Сокрушена душа пожаром.
Я предавала Отчий дом,
И благодать всю расточала,
И призывала гнев и гром.
Вот слушай. Дней моих начало.
И солнца южного ладья
Меня в лазурности качала.
Пуста была грехов бадья,
Тяжеловесна – благодати,
И милостив Твой взор, Судья.
Ты посылал небесных ратей
В закатном небе алый полк.
И я не ведала о плате.
Как накопился тёмный долг,
И стал скитаться дух средь ночи,
Затравленный, голодный волк?
Ты слышишь, - дни мои пророчат,
Пророчат гнев, пророчат суд.
И сроки с каждым днём короче.
И смерть, и кровь, разгул и блуд.
Разнузданность страстей несытых
Они как знак в себе несут.
Кто перечислит всех убитых?
Растленных всех кто соберёт?
Кто вспомнит мёртвых незарытых?
Но и не в этом тёмный гнёт, -
Всё это знак иной измены.
И всё вменяю я в умёт.
Я захотела жизни тленной
И гибель в сердце приняла,
И приняла я знаки плена,
И почести я воздала –

Не смыслу – божеские. Вот
Закон, свершивший все дела.
Сзывай же Свой святой народ,
И распластай меня на плахе,
И перечисли каждый год,
Так, чтоб душа смешалась в страхе,
Чтоб кнут твой жилы обнажил.
В посконной буду я рубахе,
В натуге почерневших жил,
Со взором, что от муки
Всё кается, как дух мой жил.
С ударом каждым кнут Твой крепнет.
О, суд Твой милостив и свят.
Такой конец мой – благолепный.
Пусть будет только тёмный ад,
Пусть будет скорбно и тоскливо,
Не будет пусть пути назад, -
Всё Ты решаешь справедливо.

Św. Matka Maria (Jelizawieta Skobcowa, 1891–1945)**Nie odpuszczaj mi moich grzechów...**

Nie odpuszczaj mi moich grzechów
I łaską nie obdarzaj za darmo —
Wszystko zważ, wszystko zmierz, zawsze karz,
Spójrz, w jakich zabójczych oparach
Kłębi się pamięć o przeszłości.
Została zniszczona dusza przez pożar.
Zdradzałam przecież Dom Ojca,
I daną łaskę trwoniłam,
Ściągałam Jego gniew i grom.
Posłuchaj, proszę. Dni moich początek.
Wtedy słońca południowego łódka
Kołyską mi była w lazurze.
A kubeł na grzechy — pusty,
Ciężki zaś od łaski,
I miłosierny był Twój wzrok, Sędzio.
I wysyłałeś niebiańskich zastępów
Purpurowy pułk na niebo o zachodzie.
I nie wiedziałam nic o zapłacie.
Jak urósł mój mroczny dług,
I zaczął tułać się po nocy duch,
Zaszczuty, głodny wilk?
Słyszysz, — dni moje są prorocze,
Prorokują gniew, prorokują sąd.
A czasu z każdym dniem wciąż mniej.
I śmierć i krew, rozpusta i nierząd.
Rozpasanie namiętności nienasyconych
Niczym piętrem naznaczonych.
Kto wyliczy wszystkich zabitych?
Rozpustników wszystkich kto zbierze?
Kto wspomni niepogrzebanych umarłych?
Ale i nie w tym jest mroczny ciężar, —
Wszystko to znak innej zdrady.
I wszystko to mam za śmieci.
Zachciało mi się życia przemijającego
I śmierć w sercu przyjąłam,
I przyjąłam oznaki niewoli
I honory oddałam —

Nie sensowi — uczciwe. Oto
Prawo, które sprawdziło wszelkie czyny.
Zwołuj Swój święty naród
I rozplataj mnie na szafocie,
I wylicz każdy rok,
Tak, aby dusza stropiła się w strachu,
Żeby bat Twój ścięgną obnażył.
W parcianej będę koszuli,
Z naprężonymi poczerniałymi żyłami,
Ze spojrzeniem, co od męki
Cały czas się kaja, jak duch mój żył.
Z ciosem każdym bat Twój krzepnie.
O, sąd Twój łaskawy i święty.
Taki mój koniec — wspaniały.
Niech będzie tylko mroczne piekło,
Niech będzie żałośnie i smutno,
Nie będzie tylko drogi wstecz, —
O wszystkim decydujesz sprawiedliwie.

Z rosyjskiego przełożył Grzegorz Ojcewicz